

10 Ιουνίου 2013

Λίγα λόγια για τον βίο του Γέροντος Πορφυρίου από τον ίδιο το Γέροντα

[Άγιοι - Πατέρες - Γέροντες / Αγ. Πορφύριος Καυσοκαλυβίτης](#)

Image not found or type unknown

Δεν ήθελα καθόλου να κάθομαι. Ήθελα να πάω εδώ, να πάω εκεί, να ποτίσω, να κόψω ξύλα. Κι ολ' αυτά με μία μετάνοια κάθε φορά. Είχα πολλή χαρά κι αγαλλίαση. Ένωθα γεμάτος κι έτρεχα. Έτρεχα, δεν περπατούσα. Ντρεπόμουνα όμως να με βλέπουν οι Γέροντες να τρέχω, γι' αυτό περπατούσα σιγά σιγά στην αρχή κι οταν

απομακρυνόμενοι έτρεχα. Φτερά έκανα να πάω γρηγορα και να γυρίσω γρήγορα στους Γέροντές μου. Ζωή χαρισάμενη, τι να σας πω! Αυτή η ζωή είναι όντως αγγελική. Είχε κι εκείνος ο ευλογημένος ο Γέροντάς μου πολλή προθυμία. Μου έλεγε: «Πήγαινε εδώ, πήγαινε εκεί...». Έ, είχαμε βέβαια και πολλές δουλειές. Μου είχανε δώσει την επίβλεψη του κελλιού. Είχαμε σπίτι νοικοκυρεμένο. Είχαμε ελιές, είχαμε λίγα δέντρα, είχαμε και κηπευτικά.

Απ' τις δουλειές φυσικά κουραζόμουνα. Πηγαίνα σε πολλές δουλειές. Πηγαίνα στο βουνό. Τα πόδια μου συχνά κοβόντουσαν. Έ, που να ήξεραν οι Γέροντές μου, παιδί με βλέπανε. Όταν κατέβαινα απ' το βουνό μετά από τρεις ώρες δρόμο, μου έλεγε ο παπα-Ιωαννίκιος:

—Αύριο θα ζυμώσομε, γι' αυτό τώρα ετοιμάσου να πας να φέρεις κλαδιά.

Έπαιρνα το σχοινί κι επήγαινα στο βουνό για κλαδιά. Επήγαινα σε βατό δρόμο αλλά και σ' απότομο. Όχι μόνον αυτά θυμάμαι, αλλά πολλές φορές οι Γέροντές μου με στέλνανε να φέρω κούτσουρα ή ξύλα και τα έβαζα πάνω μου σαν γαϊδουροφόρτωμα. Κι όπως ήμουν φορτωμένος κι είχε πάθει η μέση, καθόμουν στο πεζούλι να ξεκουραστώ. Αν καμιά φορά με πείραζε πολύ το βάρος, έλεγα στον εαυτό μου: «Θα σου δείξω εγώ, παλιογάϊδουρο!». Την τεμπελιά δεν την εγνώριζα.. Έ, πραγματικά δεν λυπόμουν το σώμα μου. Επειδή τα γόνατά μου πονούσανε, εγώ ήθελα εκδίκηση. Δηλαδή, όσο διαμαρτύρονταν και πονούσανε, εγώ όλο και πιο μεγάλο φορτίο έπαιρνα. «Θα σου δείξω εγώ, παλιογάϊδαρο!», ξανάλεγα. Εκδικιόμουν, εκδικιόμουνα τον κακό εαυτό μου.

Με την αγάπη γίνεσαι αεικίνητος. Να ιδείς τότε που πάνε οι αμαρτίες! Κοιμούνται όλα. Ακούτε; Αυτή είναι πραγματικά ξένη ζωή, ζωή οσία αγία ζωή παραδεισένια.

Είδα έναν άγιο ζωντανό. Ναι, έναν άγνωστο Άγιο. Ο καημένος, περιφρονημένος. Ποιός ξέρει, όταν πέθανε, έπειτα από πόσες ημέρες θα το μάθαμε κι ίσως μήνες, αν ήταν και χειμώνας. Που να πήγαινε άνθρωπος εκεί ψηλά στη λίθινη καλύβα του! Δεν τον έβλεπε κανείς. Πολλές φορές αυτούς τους ερημίτες τους βρίσκανε έπειτα από ένα-δύο μήνες μετά την κοίμησή τους.

Το εκχείλισμα και το περίσσευμα της χάριτος ήλθε σ' εμένα τον ταπεινό, όταν είδα αυτόν, τον γέρο-Δημά, στο Κυριακό να κάνει τις μετάνοιές του και ν' αναλύεται σε λυγμούς στην προσευχή του. Με τις μετάνοιες αυτουνού, τόσο πολύ τον επεσκίασε η χάρις, ώστε ακτινοβόλησε και σ' εμένα. Τότε ξέσπασε και σ' εμένα ο πλούτος της χάριτος. Δηλαδή υπήρχε και πριν, με την αγάπη που είχα στον Γέροντά μου. Αλλά τότε αισθάνθηκα κι εγώ την χάρι πάρα πολύ έντονα. Να σας πω πως μου συνέβηκε. Ένα πρωί, κατά τις τρεισήμισι, επήγα στο Καθολικό, στην Αγία

Τριάδα, για την ακολουθία. Ήταν νωρίς ακόμη δεν είχε χτυπήσει ακόμη το σήμαντρο. Κανείς δεν ήταν μέσα στην Εκκλησία. Κάθισα στον πρόναο, κάτω από μια σκάλα. Ήμουν αθέατος και προσευχόμενος. Σε μια στιγμή ανοίγει η πόρτα της Εκκλησίας και μπαίνει ένας ψηλός κι ηλικιωμένος μοναχός. Ήταν ο γερο-Δημάς. Μόλις μπήκε, κοίταξε δεξιά- αριστερά· δεν είδε κανένα. Τότε, λοιπόν, κρατώντας ένα μεγάλο κομποσχοίνι, άρχισε τις μετάνοιες τις στρωτές, πολλές και γρήγορες, κι έλεγε συνεχώς· «Κύριε Ιησού Χριστέ ελέησόν με... Υπεραγία Θεοτόκε, σώσον ημάς». Σε λίγο έπεσε σ' έκσταση. Δεν μπορώ, δεν βρίσκω λόγια να σας περιγράψω τη συμπεριφορά του απέναντι στον Θεό· κινήσεις αγάπης και λατρείας, κινήσεις θείου έρωτος, θείας αγάπης κι αφοσιώσεως. Τον είδα να στέκεται, ν' ανοίγει τα χέρια του όρθιος, σε σχήμα σταυρού, όπως έκανε ο Μωυσής στη θάλασσα, κι έκανε ένα πράγμα: «Οουουουου!...». Τί ήταν αυτό; Ήταν μέσα στην χάρι. Έλαμπε μέσα στο φως. Αυτό ήταν! Αμέσως μου μετέδωσε την ευχή. Αμέσως μπήκα στη δίκη του ατμόσφαιρα. Δεν με είχε δει. Ακούστε με. Συγκινήθηκα κι άρχισα να κλαίω. Ήλθε σ' εμένανε τον ταπεινό κι ανάξιο η χάρις του Θεού. Πώς να σας το πώ; Μου μετέδωσε τη χάρη. Δηλαδή η χάρις που είχε εκείνος ο άγιος ακτινοβόλησε και στη δική μου ψυχή. Μου μετέδωσε τα χαρίσματά του τα πνευματικά.

Λοιπόν, είχε πάθει έκσταση ο γερο- Δημάς. Χωρίς να το θέλει το έκανε. Δεν μπορούσε να κρατήσει το βίωμά του. Ούτε κι αυτό που λεω είναι σωστό. Δεν μπορώ να το εκφράσω. Αυτό είναι κατάληψις υπό του Θεού. Αυτά δεν εξηγούνται. Καθόλου δεν εξηγούνται κι άμα τα εξηγήσεις, πέφτεις πολύ έξω. Όχι, δεν εξηγούνται, ούτε στα βιβλία αποδίδονται, ούτε γίνονται καταληπτά. Πρέπει να είσαι άξιος να τα καταλάβεις.

Στις τέσσερις η ώρα χτύπησαν οι καμπάνες. Ο γερο-Δημάς μόλις άκουσε τις καμπάνες, έκανε μερικές μετάνοιες και σταμάτησε να προσεύχεται. Κάθισε στο πεζούλι -νομίζω πώς είναι κτιστό το πεζούλι στον πρόναο [...] Πίσω του άνοιξε την πόρτα ο γερο-Δημάς και μπήκε κι αυτός μέσα. Στάθηκε λίγο να τακτοποιηθεί στο στασίδι του για την ακολουθία, νομίζοντας πώς κανείς δεν τον είχε δει. Κι εγώ χάθηκα μεσα απ' τη σκιά της σκάλας και κρυφά και δειλά μπήκα μες στον κυρίως ναό. Από τη στιγμή που μετέλαβα, μου ήλθε μια χαρά υπερβολική, ένας ενθουσιασμός.

Μετά την ακολουθία έφυγα στο δάσος μόνος μου, γεμάτος χαρά κι αγαλλίαση. Τρέλλα! Νοερώς έλεγα την Ευχαριστία πηγαίνοντας για την καλύβη. Με πάθος έτρεχα μες στο δάσος, πηδούσα απ' τη χαρά μου, άνοιγα σ' έκταση τα χέρια μ' ενθουσιασμό, δυνατά και φώναζα: «Δόξα Σοι ο Θεοός! Δόξα Σοι ο Θεοός!». Ναι, τα χερια μου μείνανε ξερά, γίνανε κόκαλο, ξύλο, κι ανοιγμένα ίσια σχημάτιζαν με το σώμα μου σταυρό... Το κεφάλι μου σηκωμένο προς τον ουρανό, το στερνο

ετέντωνε με τα χέρια να φύγει για τον ουρανό. Το μέρος που είναι η καρδιά επήγαινε να πετάξει... Πόση ώρα ήμουν σ' αυτή την κατάσταση δεν ξερω. Όταν συνήλθα, έτσι όπως ήμουν, κατέβασα τα χεράκια μου και σιωπηλός με δάκρυα προχώρησα πάλι με βρεγμένα τα μάτια μου.

Πηγή: Γέροντος Πορφυρίου Καυσοκαλυβίτου· Βίος και Λόγοι», Έκδοσις Ιερά Μονή Ζωοδόχου Πηγής - Χρυσοπηγής.

Αναδημοσίευση: Τριμηνιαίο περιοδικό, έκδοσης Ιεράς Μητροπόλεως Γορτύνης και Αρκαδίας, εν Εσόπτρω, τ.6ο, Απρίλιος - Ιούνιος 2008.